

ת"פ 65327/07/19 - מדינת ישראל נגד וסאם עיד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 65327-07-19 מדינת ישראל נ' אבו עיד(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיא שמואל הרבסט
מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל
ענף תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

וסאם עיד (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד
עאטף פארחאט

הנאשם

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון.

בחלק הכללי בכתב האישום מתואר כי הנאשם ויחיא מנצור (להלן: "**השב"ח**"), הינם תושבי שטחים ללא היתרי שהייה או עבודה בישראל.

מספר ימים עובר ליום 2.7.19, קשר הנאשם יחד עם השב"ח ודיאא גאנם (להלן: "**דיאא**" ו- "**החוליה**") קשר לביצוע פשע של התפרצויות בתחומי מדינת ישראל.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, סיכמו ביניהם חברי החוליה כי דיאא יאסוף ברכבו את הנאשם והשב"ח בתחומי מדינת ישראל לאחר שיעברו את גדר ההפרדה.

חלוקת התפקידים בין חברי החוליה נחלקה באופן בו דיאא הסיע את הנאשם והשב"ח לשכונות בתוך ישראל לשם איתור דירה אותה ניתן לפרוץ.

הנאשם והשב"ח הצטיידו מבעוד מועד בכלי פריצה אשר כללו לום ומברג בתוך שק אורז ריק (להלן: "**כלי הפריצה**").

בהגיעם למקומות ההתפרצות, בשל חזותו והיותו דובר השפה העברית, הנאשם ירד מן הרכב ותר אחר דירה מתאימה למטרתם, בין היתר על ידי דפיקה על דלת הדירה. ככל שלא היה מענה מבעד לדלת, עדכן הנאשם את חברי החוליה בדבר ואז נטלו הנאשם והשב"ח את כלי הפריצה מן הרכב, ניגשו לדירות ופרצו אותן. דיאא נותר ברכב, תצפת על

המקום, ועמד עם הנאשם והשב"ח בקשר טלפוני על מנת להתריע בפניהם בדבר הגעתם של עוברי אורח או כוח משטרה.

האישום הראשון בכתב האישום מתייחס ליום 2.7.19, בין השעות 18:30-20:30, אז התפרצו הנאשם וחברי החוליה לדירת משפחת דיואב ברחוב כהנמן בירושלים. הנאשם והשב"ח פרצו לדירה באמצעות החדרת מברג לדלת הסורג המובילה אל סלון הדירה.

בתוך הדירה תרו הנאשם והשב"ח אחר רכוש לשם גניבתו, תוך חיטוט בחפצים אישיים וזריעת אי סדר רב, ונטלו מהדירה 3,000 אירו, 2,000 ₪, תכשיטים בסך כולל של כ-150,000 ₪, מחשב נייד וטלפון מסוג אייפון. לאחר מכן, עזבו הנאשם וחברי החוליה את המקום באמצעות הרכב בו נהג דיאא. הרכוש הועבר למכירה על ידי חברי החוליה, אך לא על ידי הנאשם.

אישום שני מתייחס גם הוא ליום 2.7.19, בין השעות 20:00-22:00, אז התפרצו הנאשם וחברי החוליה לדירת משפחת חנסב ברחוב עליית הנוער בירושלים.

הנאשם והשב"ח התפרצו לדירה באמצעות טיפוס לגג הבניין עם כלי הפריצה, משם ירדו למרפסת הדירה ופתחו את דלת המרפסת באמצעות החדרת מכשיר חד אל דלת הסורגים.

בתוך הדירה תרו הנאשם והשב"ח אחר רכוש לשם גניבתו, תוך חיטוט בחפצים אישיים וזריעת אי סדר רב, הכל בעוד דיאא נותר ברכב בסמוך לדירה, תצפת על המקום ועמד עמם בקשר טלפוני.

מתוך הדירה נטלו הנאשם וחברי החוליה קופסת תכשיטים שהכילה תכשיטי זהב וכסף, חלקם משובצים יהלומים, תיק צד, מכונת גילוח, תווי קניה בשווי 600 ₪, סכום מזומן בסך של 3,500 ₪, 2 טלפונים ניידים, בשמים, שעוני יד וערכת טיפוח.

במהלך הפריצה, הבחינו הנאשם והשב"ח באיילת חנסב (להלן: "**המתלוננת**") שהגיעה למקום. אחד מחברי החוליה האחרים הניף לום ברזל מעלה והתקרב לעברה - והיא נמלטה מהמקום. הנאשם והשב"ח טיפסו חזרה לגג וירדו באמצעות הסולם והמתלוננת צעקה: "**גנב גנב**".

באותן נסיבות, הבחין יהודה בוגנים במתרחש. הוא הבחין במוט הברזל, ולכן חשש לגשת אל חברי החוליה, אך הספיק לרשום את מספר הרכב עמו נמלטו מהמקום.

לאחר מכן, חילקו ביניהם חברי החוליה את השלל, מכרו אותו והנאשם קיבל סך של 1,250 ₪ מהתמורה.

בשל כל אחד מאישומים אלה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למגורים כדי לבצע עבירה בצוותא חדא, לפי סעיף 406(ב)+29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977(להלן: "**חוק העונשין**").

עוד הורשע בשל כך בעבירת גניבה בצוותא חדא והחזקת מכשירי פריצה בצוותא חדא לפי סעיפים 29+384(א) וסעיף 29+409(א) לחוק העונשין ובעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952(להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").

אישום שלישי מתאר כי ביום 14.7.19 בין השעות 21:00-23:00 ברחוב מעלה המתלה 3 בירושלים, התפרצו הנאשם וחברי החוליה לדירתם של משפחת מגן, באמצעות כלי פריצה עמם הצטיידו מבעוד מועד.

בתוך הדירה, תרו הנאשם והשב"ח אחר רכוש, תוך שעמדו בקשר טלפוני עם דיאא, אשר תצפת על המקום.

לאחר שלא נמצא רכוש, שבו הנאשם והשב"ח לרכב ובמהלך עזיבתם את המקום, נעצרו על ידי כוח משטרה שנכח בסמוך.

באותן נסיבות, החזיק דיאא ברשותו אגרופן.

בגין כך הורשע הנאשם בעבירה נוספת של התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע עבירה בצוותא חדא וכניסה לישראל שלא כחוק.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה טענה שנסיבות כתב האישום חמורות. מדובר בעבירת שתוכננו מראש, בין חברי החוליה הייתה חלוקת תפקידים שהוגדרה בקפדנות ותפקידו של הנאשם היה דומיננטי במיוחד, כמי שאיתר את הדירות המיועדות להתפרצות, תוך ניצול ידיעת השפה העברית.

כתב האישום מגולל 3 אירועי פריצה נפרדים וחמורים, שניים מהם בוצעו באותו היום, ובאחד מהם נתקלו הנאשמים במתלוננת, ויש לברך על כך שהאירוע לא הסלים ועלה לכדי פגיעה בחיי אדם.

הרכוש שנגנב הוא בשווי של עשרות אלפי שקלים, שלימים נמכר על ידי חברי החוליה. המתלוננים מעולם לא זכו לקבל את רכושם חזרה. מעבר לערך הכספי, מדובר בערך סנטימנטלי ובפגיעה בוטה בתחושת הביטחון של הציבור. כאשר הנאשם פגש במתלוננת, הונף לעברה מוט ברזל, בביתה, באופן הממחיש את ההפרה של הפרטיות והפגיעה בביטחון האישי. הנאשמים זרעו הרס בבתיים ורק כאשר נתפסו על ידי המשטרה, עצרו ממעשיהם.

לחובת הנאשם **16** עבירות קודמות, ביניהן עבירות ביטחוניות, ומכאן שכניסתו לישראל שלא כדין מהווה סיכון, מעבר לעבירות הרכוש.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה שעל פיה המתחם ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, וביקשה לקבוע כי המתחם ההולם במקרה זה נע בין **15 ל-30** חודשי מאסר, עבור כל אישום בנפרד.

רישומי הפלילי של הנאשם מעלה כי לאורך חייו הוא שב וחוזר למעגל הפשיעה. הוא ריצה מאסרים רבים בחייו והופעלו בעניינו מספרים לא מבוטלים של מאסרים מותנים ויש להשית עליו עונש ממשי ומרתיע שמגלם את חומרת העבירות.

ב"כ המאשימה ביקשה למקם את הנאשם בחלקו הבינוני עליון של המתחם ולהשית עליו לא פחות מ-**60** חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי משמעותי, התחייבות וקנס משמעותי שיגלם את הרווח הצפוי מעבירותיו ופיצוי משמעותי למתלוננים, שכן הרכוש לא הושב להם.

ב"כ המאשימה התייחסה לעונש שהושת על שותפו של הנאשם, יחיא מנסור, עליו הוטלו **32** חודשי מאסר הכוללים

מאסר מותנה, אך הוא הורשע בשתי עבירות התפרצות ועבירת סיוע. לטענתה, ההסדר בעניינו נבע בשל קושי ניהולי בתיק, אך לגבי הנאשם עומדות עבירות רכוש לא מעטות ויש להתייחס לכך בגזר הדין.

הסנגור ביקש לדחות את הבקשה להטיל על הנאשם 60 חודשי מאסר, וטען כי יש לערוך השוואה בין הענישה שהושתה על השותף לענישה שתיגזר על הנאשם, במיוחד מאחר שהנאשם האחר היה הרוח החיה מאחורי העבירות, שלא כמו הנאשם, וכן נוכח העובדה כי הנאשם דן לא נושא עימו עונש של מאסר מותנה בר הפעלה בן 12 חודשי מאסר, כפי שהיה מוטל על השותף.

הסנגור טען כי הנאשם הוא זה אשר ווידא, טרם התפרצות לדירות, כי אין איש בבית באמצעות דפיקה על דלת הדירה, ולכן מדובר בתכנון המיטיב עם הנאשם, ולא להיפך, וזאת יש לזקוף לזכותו. בנוסף, הנאשם לא היה מעורב במכירת החפצים שנגנבו.

מוסכם כי מתוך השלל שנגנב, הנאשם קיבל לידיו סכום של 1,250 ₪ בלבד, והנאשמים האחרים קיבלו את השאר ומכאן שחלקו של הנאשם בעבירות אינו גדול.

עוד טען הסנגור, כי הנאשם לא הניף את הלום, אלא אחד המעורבים האחרים.

מתחם העונש ההולם לשיטתו, נע בין עבודות שירות למאסר בפועל, ואלמלא הודעת הנאשם, לא היה ניתן להעמיד את שני הנאשמים האחרים לדין.

בעת מעצרו, הנאשם מועסק כמפעל אריזה מחוץ למעצר, הוא מועסק כאסיר תומך לאסירי השגחה ותסקיר המעצר מבטא את התנהלותו הטובה במעצר.

עוד הוסיף הסנגור, כי הנאשם נישא לאישה צעירה, אשר מלבד הנאשם, אין לה איש בעולם.

מאחר שהנאשם לא היה הרוח החיה מאחורי העבירות, עונשו צריך להיות מחצית עונשו של השותף. אותו שותף כפר באישומים, אך נוכח טעות טכנית, יצא נשכר ואילו על הנאשם כאן, מבקשת המאשימה להשית 60 חודשי מאסר.

הנאשם בדברו האחרון, אמר כי מאז תחילת מעצרו, לקח אחריות על מעשיו והוא יודע שעשה פשע והוא ראוי לעונש על כך. המאסר הביטחוני, היה לדבריו לפני 28 שנים, בגלל ידיו אבנים. עוד ציין כי לו היו לו כלים להתמודדות עם הבעיה הרפואית ממנה הוא סובל, לא היה מגיע למקום בו הוא נמצא כיום. הנאשם אמר שהוא מצטער על מעשיו, הוא נישא ומשמש תומך לאסירים אחרים.

דין והכרעה

עבירת ההתפרצות והעבירות הנלוות לה, בהן הורשע הנאשם נועדו להגן על זכות הקניין, על שלומם, ביטחונם ופרטיותם של בעלי הבתים הנופלים קורבן לעבירות אלה.

התפרצות לבית מגורים נושאת בחובה פגיעה לא רק ברכוש, אלא גם בנפש, והאפשרות שהפורץ יפגוש בבעלי הבית ויפגע בהם, היא אפשרות ממשית. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזה**

[פורסם בנבו] (31.12.08):

"פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות התמצית באמירה: 'ביתו של האדם-מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם" (שם, פסקה 8 לפסק דינו של כב' השופט ח' מלצר).

במקרה זה, הנאשם ביצע את עבירות ההתפרצות לאחר שנכנס לישראל שלא כחוק. בעבירה זו מוגנות זכותו וחובתו של המדינה לשמור על גבולותיה ולקבוע את זהות הבאים בשעריה. בין המעשים הנכללים בעבירה זו, לא הרי כניסה לישראל לצרכי פרנסה ככניסה לישראל שמטרתה ביצוע עבירות ופגיעה באזרחי המדינה, אז תהא הענישה חמורה יותר.

מן הערכים המוגנים לנסיבות ביצוע העבירות דנן.

כתב האישום כולל שלושה אישומים, אשר כל אחד מהם מתאר עבירות שהנאשם ביצע על רקע אותה התקשרות עם חברי החוליה ושניים מהם אף בוצעו באותו היום, כך שביניהם קשר הדוק ומדובר בפרץ עברייני אחד, לו אקבע **מתחם עונש אחד** אשר יהלום את החזרה על העבירות.

נסיבות האישום הראשון, מתארות את התפרצות הנאשם יחד עם חברי החוליה לדירה. הנאשם התפרץ לדירה, לאחר שהגיע למקום מצויד בכלי פריצה, לאחר שהדירה נמצאה מתאימה לביצוע העבירה. הוא פגע בבני הבית בכך שהפר את פרטיותם, ותוך חיפוש רכוש יצר בבית אי סדר רב. הרכוש שהנאשם גנב היה רב. מדובר בסכומי הכסף משמעותיים, נוסף לתכשיטים יקרים בשווי כולל של כ-150,000 ₪, מחשב נייד ועוד.

הרכוש הועבר למכירה על ידי חברי החוליה ולא על ידי הנאשם.

העבירות בוצעו כחלק ממערך מתוכנן של הנאשם עם החוליה, ולאחר התכנון המוקדם, ביצוע העבירה, עזבו הנאשם והפורצים הנוספים את הדירה ונסעו מהמקום ברכב שהמתין להם.

כל זאת ביצע הנאשם, לאחר שנכנס לישראל שלא כחוק, כשמטרתו היא ביצוע העבירות ופגיעה ברכושם של אזרחי ישראל, כדרך להשגת רווחים בקלות ובמהירות.

האישום השני מתאר נסיבות דומות של התפרצות לבית מגורים. גם במקרה זה הגיע הנאשם עם חברי החוליה האחרים, תוך שהם מצוידים בכלי פריצה, ויחד פרצו לדירה וגנבו מתוכה רכוש רב ויקר, הכולל תכשיטים יקרי ערך, לצד סכום כסף וציוד שווה ערך נוסף.

הפגיעה בבני הבית לא הייתה ברכוש בלבד, וכאשר אחת מבנות הבית הגיעה למקום והבחינה בנאשם ושותפיו, הניף כלפיה אחד מחברי החוליה לום ברזל והתקרב לעברה.

מכאן, שמעבר לפגיעה ברכוש, פגעו העבירות גם באחת מבנות הבית, בשלומה ובביטחונה והנפת הלוט לעברה, בעודה

נמצאת בביתה- מבצרה, חשפה אותה לאיום ממשי לשלומה. המפגש איתה, לא מנע מהנאשם להשלים את העבירה, והוא ושאר חברי החוליה עזבו את הדירה כשהרכוש הגנוב בידיהם.

האישום השלישי מתאר את האירוע האחרון שלאחריו נעצרו חברי החוליה והנאשם. במקרה זה, פרצו הנאשם והאחרים לבית, אך לא מצאו בו רכוש. גם מקרה זה מתאר את ההתארגנות המסודרת בין חברי החוליה - הגעה עם כלי פריצה מראש, תצפית על הדירה על ידי אחר מהם, והכוונה לעזוב את המקום באמצעותו לאחר מכן.

הנאשם ביצע את העבירות, לאחר שנכנס לישראל שלא כדין, מתוך מטרה ברורה לפגוע באזרחי ישראל, ברכושם ובשלומם והוא היה בעל תפקיד משמעותי בחוליה שהתארגנה יחד לצורך ביצוע העבירות, דומיננטי ובעל חלק מרכזי בביצוען. הנאשם היה מעורב בתכנון מוקדם של העבירות, ועל כך מעידה גם בדיקת התאמת הדירות לעבירות על ידו.

עם זאת, כפי שעולה מכתב האישום, הנאשם גרף לכיסו סכום קטן ביחס לרכוש הרב שנגנב, ומכתב האישום לא עולה כי הנאשם היה מעורב במכירתו. בנוסף, הנפת הלום אל עבר המתלוננת לא מיוחסת לנאשם, אלא לנאשם אחר.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, ולאחר שנתתי דעתי לערכים המוגנים שנפגעו בכל אחד מהאישומים, נסיבות ביצוע העבירות והענישה הנוהגת במקרה דומים, מצאתי כי **מתחם העונש ההולם את העבירות, נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, נוסף לעונשים נלווים.**

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1976, בן 44 שנים.

הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו ובכך נטל אחריות על ביצוען ושיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק.

לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד, בעבירות רכוש רבות, המלוות בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק.

גיליון הרשעותיו הפליליות של הנאשם מלמד כי לפניי אדם שבמשך שנים, שב ונכנס לישראל שלא כדין, במטרה לפגוע באזרחי ישראל וברכושם. פעם אחר פעם, במשך שנים, הנאשם חוזר על מעשיו הרעים, ועונשי המאסר שהוטלו עליו פעמים רבות בעבר, לא הביאוהו לשנות את דרכו הרעה.

מדובר בעבר מכביד, באותו סוג עבירות, המלמד כי לפניי נאשם אשר בחר בעבריינות כדרך חיים, והוא שב וחוזר על ביצוע העבירות החמורות, על אף ההליכים הפליליים שננקטו נגדו ועונשי המאסר שהושתו עליו.

קראתי את מכתבו של הנאשם, בו הוא מצר על מעורבותו בעבירות ומתאר את הקושי הרפואי עמו הוא התמודד, אולם מכלול הנתונים שהעלה גם סנגורו, מעלה כי לא מדובר בנסיבות המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם.

אין ספק שעונש מאסר יפגע בנאשם, אך זהו עצם טבעו של עונש זה, ובמקרה זה מדובר בעונש נחוץ לשם הבהרה והעברת מסר ברור שמעשי עבירה אלה, אינם משתלמים. לצד זאת, גם ענישה כלכלית משמעותית תעביר לנאשם מסר זה.

הנאשם עצור עד תום ההליכים, מאז ביצע את האחרונה שבעבירות המתוארות בכתב האישום, וגם בכך התחשבתי בעת

גזירת דינו.

בשכלול נתוניו של הנאשם כפי שעולה מטיעוני הצדדים והמסמכים שהוגשו, ובהתחשב בעבירות ובחומרתן, הרי שבמקרה זה לשיקולים הציבוריים של גמול והרתעה מקום מרכזי ויש לגזור על הנאשם עונש מוחשי, אשר יבהיר לו את חומרת מעשיו והשלכותיהם.

כפי שעלה בטיעוני הצדדים לעונש, דינו של שותפו של הנאשם לעבירה, יחיא מנצור, נגזר לאחרונה, ביום 4.6.20, בבית משפט השלום בירושלים, על ידי כב' השופט, סגן הנשיא י' מינטקביץ.

עקרון האחידות בענישה מחייב בחינת העונש שנגזר על שותפו של הנאשם, אשר הורשע בביצוע אותם מעשים, בשינוי הרשעה אחת מעבירה של התפרצות לסיוע להתפרצות. עונשו על השותף, 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל הכוללים בתוכם מאסר על תנאי שהופעל, נוסף לעונשים נלווים, נגזר לאחר שבישורת האחרונה של שמיעת עדויות התביעה בעניינו, הגיעו הצדדים להסדר טיעון סגור לעניין העונש, בשל עניין דיוני מיוחד שהתעורר בעת ניהול ההוכחות.

לצד ההסדר הדיוני שהתגבש בנסיבות המיוחדות של השותף, נתתי דעתי לטענות סנגורו של הנאשם לפניי, לפיהן, בשונה מן הנאשמים האחרים, הנאשם לא גרף לכיסו סכומי כסף משמעותיים אותם נטלו הנאשמים האחרים, והוא לא היה מעורב במכירת הרכוש.

סוף דבר

נוכח כל אלו, ובהתחשב בכל אשר נכתב לעיל, לרבות הודאתו של הנאשם ונטילת האחריות, הרי שמקומו הוא **בחלקו המרכזי** של מתחם הענישה ההולם אשר נקבע, ולאחר שנתתי דעתי לעונש שנגזר על השותף, בשים לב לחלקו של הנאשם שלפניי, כאמור בדיון בנושא מתחם העונש ההולם, ובשים לב למכלול הנתונים המובאים כאן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **עשרים ושלושה (23) חודשי מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו.**
2. **שמונה (8) חודשי מאסר אשר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש.**
3. **ארבעה (4) חודשי מאסר אשר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה על חוק הכניסה לישראל.**
4. **קנס בסך ₪ 3,000 או 30 ימי מאסר תחתיו. הקנס ישולם עד יום 1.1.2021.**
5. **התחייבות בסך ₪ 10,000 לא לעבור עבירת רכוש או עבירה על חוק הכניסה לישראל תוך שלוש שנים מיום שחרורו. הנאדם מבין התחייבות זו מסכים לה.**
6. **פיצוי למתלונן באישום הראשון בסך של ₪ 2,000.**

עמוד 7

7. פיצוי למתלוננת באישום השני בסך של 2,000 ₪.

8. פיצוי למתלונן באישום השלישי בסך של 1,000 ₪.

הפיצויים ישולמו עד יום 1.1.2022 למזכירות בית המשפט - אשר תעבירם למתלוננים.

9. המוצגים הקיימים בתיק יחולטו/יושמדו, וזאת על פי שיקול דעתו של רשם המוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ' תמוז תש"פ, 12 יולי 2020, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.